

O seară cu Eminescu

Carmen

În seara caldă pătrunde prin fereastră
Parfum de flori de tei venit din curtea noastră;
Somnoroase păsărele se strâng pe crengi,
Se-aud pe drum vreo două sau trei tălângi.

În mireasma florilor sfinte de tei,
Închid ochii smeriți iară strămoșii mei
Rând pe rând, în inimă și gânduri,
Picură cuvinte puse-n rând și-n rânduri.

Un luceafăr mare, de sus de pe boltă,
La geam în sclipiri, ușor se dezvoltă
Căci o floare-albastră e în amintire,
Inima vibrează cu dor și iubire.

Codrul des e plin de rândunele
Ce se duc la baltă, iute să se spele.
Stelele-n cer stau să nu coboare,
Catargele să nu scufunde în mare.

Făt-frumos din teiul nalt și vechi
Blancăi îi șoptește tandru la urechi
"Nu știi ce" ... și pleacă iute amândoi,
Fuga lor în noapte-i urmă de strigoi.

Plăsmuită-n codru, dorința din izvor
Plutește în luntre, nuferii-n covor
Pe lacul albastru-n apele unduioase
Crăiesei îi dau sărutări sfioase.

Sara pe deal salcâmiei ning cu floare,
Norii se scaldă în ape la izvoare...
Și-i calea-atât de lungă pân la steaua ta,
Poet plin de iubire, în umbra ta aș sta!

Ochii acum privesc la teiul înflorit...
Pe Eminescu-n versuri l-am moștenit!
Comoara poeziei în suflet o păstrez,
Celor ce vin, cu drag, să le-o înmânez!